

ZELÉNÁ REZ

Edgar Wallace

ZELENÁ REZ

EDGAR WALLACE

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZELENÁ REZ

Copyright © Edgar Wallace, 1919

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Tereza Novotná, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-387-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-388-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-389-2 (PDF)

Z anglického originálu *The Green Rust by Edgar Wallace* přeložila Tereza Novotná.

Obsah

První kapitola
Druhá kapitola
Třetí kapitola
Čtvrtá kapitola
Pátá kapitola
Šestá kapitola
Sedmá kapitola
Osmá kapitola
Devátá kapitola
Desátá kapitola
Jedenáctá kapitola
Dvanáctá kapitola
Třináctá kapitola
Čtrnáctá kapitola
Patnáctá kapitola
Šestnáctá kapitola
Sedmnáctá kapitola
Osmnáctá kapitola
Devatenáctá kapitola
Dvacátá kapitola
Dvacátá první kapitola
Dvacátá druhá kapitola
Dvacátá třetí kapitola
Dvacátá čtvrtá kapitola
Dvacátá pátá kapitola
Dvacátá šestá kapitola
Dvacátá sedmá kapitola
Dvacátá osmá kapitola

Dvacátá devátá kapitola
Třicátá kapitola

První kapitola

„Nevím, jestli existuje zákon, který by to, co se chystám udělat, zakazoval, ale pokud ano, musíš mi s tím pomoci. Jsi právník. Víš, jak na to. Jime, jsi můj nejlepší přítel, a uděláš to pro mě.“

Umírající muž se podíval do očí svého přítele, který se nad ním skláněl, a vyčetl v nich souhlas.

Nelze si představit větší rozdíl, než jaký existoval mezi mužem na posteli a štíhlou, úhlednou postavou, která seděla vedle něj. John Millinborne byl se širokými rameny, svalnatý, vysoký a i teď, na smrtelné posteli, celý jeho vzhled svědčil o neuvěřitelné síle. Jeho hlas byl drsný, ruce velké a pohyblivé – všechno na něm prozrazovalo muže, který strávil život pod širým nebem. Naproti tomu James Kitson byl intelektuál a trávil svá léta obklopen těžkými svazky zákonů, zaprášenými spisy a dokumenty.

A přesto tyto dva lidi, zcela odlišné svým způsobem života – milionářského majitele lodi a úspěšného právníka – spojovalo upřímné a hluboké přátelství.

“Smrt ukradla silné a nechala život slabým,” pomyslel si Jim Kitson a díval se na umírajícího muže.

„Udělám, co bude v mých silách, Johne. Vkládáš na tu dívku velkou zodpovědnost. Milion a půl liber...“

Umírající muž přikývl.

„Ale zbavuji se ještě větší zodpovědnosti, Jime. Můj otec mně a mé sestře Grace odkázal sto tisíc liber rovným dílem. Já jsem svůj podíl v průběhu let proměnil v milion liber. Moje sestra byla bohatá, ale svéhlavá dívka a nakonec jí to zlomilo srdce. Pronásledovali ji ti nejhorší muži, protože věděli, že má peníze, a přesto si vybrala toho nejhoršího z nich.“

Ztichl a zhluboka se nadechl.

„Vdala se za okouzujícího darebáka, který ji zruinoval. Promrhal její jmění do posledního halíře a zanechal jí spoustu dluhů a měsíční dítě. Chudák Grace zemřela a on se znovu oženil. Snažil jsem se dítě vzít k sobě, ale on si ho raději nechal jako rukojmí. Když byly dítěti dva roky, úplně jsem ho ztratil z dohledu. Před měsícem jsem se dozvěděl důvod. Otec byl mezinárodní zločinec a policie ho hledala. V Paříži se ho podařilo zatknout a uvěznit. Teprve tehdy vyšlo najevo jeho skutečné jméno — oženil se, jak se ukázalo, pod falešným jménem. Po propuštění z vězení začal žít pod svým skutečným jménem a samozřejmě jméno dítěte změnil.“

Právnick přikývl. „Chceš, abych...?“

„Sepiš závěť a zkus najít Olívií Prédeauxovou. Znáš její skutečné jméno a místo pobytu. Uvidíš, že nikdo neví, kdo je. Její otec zmizel, když jí bylo šest let, zřejmě mrtvý. Vychovávala ji nevlastní matka, která jí neřekla nic o jejích stávajících příbuzných. Pak zemřela i ona. A od patnácti let dívka pracuje a vydělává si sama na denní chléb.“

„A neměl bych ji hledat oficiálně?“

„Ne. Alespoň ne, dokud se nevdá. Neztrácej ji z dohledu, Jime, ať to stojí cokoli. Ale ani se ji nesnaž ovlivňovat – pokud nepotká podvodníka...“

Jeho hlas, který během vyprávění znovu získal svou dřívější sílu, náhle zeslábl a jeho hlava klesla zpět na polštáře.

Kitson vstal a šel ke dveřím. V další místnosti na něj čekal muž s malým klínovitým vousem. Seděl na parapetu a díval se z okna. Když uslyšel právníkovy kroky, vstal.

„Děje se něco?“ zeptal se.

„Myslím, že ztratil vědomí. Mohl byste za ním, doktore, zajít?“

Mladý muž tiše vešel do vedlejší místnosti a prohlédl pacienta, pak vytáhl injekční stříkačku, ampulku a vpíchl mu injekci. Několik vteřin se pozorně díval na bezvědomého pacienta, a pak se vrátil k Jimovi Kitsonovi.

„Takže?“

Doktor zavrtěl hlavou.

„Je těžké říct něco určitého,“ odpověděl klidně. „Má rodinného lékaře?“

„O tom nevím. Nesnáší doktory a nikdy nebyl nemocný. Divím se, že vás vůbec pustil dovnitř.“

Doktor Harding se usmál.

„Nemohl tomu zabránit. Ve vlaku se mu udělalo špatně. Náhodou jsem byl ve stejném vagónu. Požádal mě, abych ho sem přivezl a já jsem u něj zůstal. Je zvláštní,“ dodal, „že muž takového bohatství, jako je pan Millinborne, cestuje bez sluhy a bydlí v tomto nevzhledném a prostém domě.“

Navzdory svým obavám se Jim Kitson usmál.

„Nesnáší luxus. Předpokládám, že nikdy v životě neutratil za rok víc než tisíc liber. Myslíte, že je možné ho opustit?“

Doktor pokrčil rameny.

„Bohužel pro něj nemůžu nic učinit. Zakázal mi navštívit specialistu a musím uznat, že má pravdu. Tady se nedá už nic dělat. Ale když chcete...”

A vrátil se k nemocnému. Právník ho následoval. John Millinborne zřejmě neklidně spal. Lékař ho vyšetřil podruhé.

„Zřejmě se mu vzrušení, které zažil, stalo osudným. Věřím, že se mu podařilo sepsat závěť.”

„Ano,” odpověděl Kitson stručně.

„Navrhl jsem to, když jste zavolal zahradníka a kuchaře do pokoje, aby dosvědčili nějaký dokument,” řekl doktor Harding a poklepal špičkami nehtů na zuby, což byl jeden z jeho nervózních zvyků. „Kdybych tak měl po ruce trochu strychninu,” řekl náhle. „Obvykle nějaký mívám, pro jistotu.”

„Možná bych pro něj měl poslat sluhu, nebo vám ho přinesu já,” navrhl Kitson. „Je možné to sehnat ve vesnici?”

„Nechtěl bych, abyste se obtěžoval,” odpověděl Harding. „Poslal jsem auto pro nějaké léky z Estbourne. Je to daleko od vesnice a pochybuji, že by lékárník souhlasil s tím, aby takový lék vydal pouhému sluhovi. Musím vám říct,” usmál se, „že v tomto kraji nejsem jako lékař známý.”

„No, klidně půjdu do lékárny – procházka mi jen prospěje,” prohlásil rozhodně právník. „Pokud je ještě šance prodloužit život mého přítele, pak...”

Lékař vypsál recept, dal ho svému partnerovi a znovu se mu hluboce omluvil.

Gill Lodge, letní sídlo Johna Millinborna, stálo na kopci. Cesta do vesnice byla dlouhá a únavná, vesnice byla od milionářova

letního sídla vzdálena celou míli. V polovině cesty se táhl háj stromů, kde John Millinborne kdysi měl bažantí farmu.

Když Kitson procházel hájem, najednou uslyšel šustění u cesty. Zdálo se, jako by se někdo schovával v houštích. Šustění bylo příliš hlasité na to, aby se dalo předpokládat, že ho způsobuje vyplašený zajíc nebo pták. Kitson nahlédl do houští; byl poněkud krátkozraký a nedokázal určit, co šustění způsobuje. Najednou...

„Vypadá to, že jsem vnikl na soukromý pozemek,“ ozval se chraplavý hlas a na silnici vyšel muž.

Cizinec se to snažil říct vesele a přívětivě, jako by chtěl zahladit dojem, který měl svým zjevením udělat.

Mohlo mu být padesát nebo šedesát let. Jeho oblek, nepochybně ušitý dobrým krejčím, byl roztrhaný a zašpiněný, košile nepopsatelně špinavá, ale to cizinci nezabránilo v tom, aby si nasadil škrobený límeček. Kravatu měl mastnou, ale skrýval v ní kameji.

Kitson si všiml jeho tváře. V těch matných očích, které vykukovaly zpod hustého černého obočí, bylo něco zlého. Tlusté, masité rty se pokusily usmát. Právnický instinktivně ustoupil, aby se vyhnul srážce s cizincem.

„Zřejmě mám sem zakázáno! Proboha! Mám zde jít zakázáno – to je divné!“ Chraplavě se zasmál a vydal ze sebe sypané nadávky. Právnický v celém životě neslyšel tak sprostá slova.

„Promiňte, prosím,“ řekl najednou cizinec a zmlkl stejně nečekaně, jako promluvil.

„Pokud se nemýlím, jste muž z vyšší společnosti? V tom případě pochopíte, co se stane s gentlemanem, když je rozrušený...“

Prohraboval se v kapse vesty, vytáhl monokl s černým rámem a strčil si ho do oka. Na té lidské trosce bylo něco, co v právníkovi

vzbudilo naprosto nevysvětlitelný odpor.

„Vstup zakázán, milostivé nebe!“ v jeho hlase zněla zlomyslnost. „Bože! Kdyby to bylo v mých silách, podrízl bych někomu hrdlo a vypíchl mu oči rozžhavenou jehlou... uvařil bych ho zaživa!“

Právník, který doposud neřekl ani slovo, se už nemohl ovládnout.

„Co chcete?“ řekl. „Jste na soukromém pozemku a měl byste odsud, co nejrychleji odejít.“

Cizinec se na něj překvapeně podíval a vybuchl smíchy.

„Vstup zakázán,“ ušklíbl se. „Vstup zakázán! Nuže, váš pokorný služebník, pane!“ Strhl si z hlavy buřinku, zamával s ní a vrátil se do křoví. Právník si stihl všimnout, že cizinec je úplně plešatý.

Kitsonova první myšlenka byla sledovat cizince, protože šel opačným směrem od hranice panství. Kitson si, ale vzpomněl na důležitost úkolu, který dostal a spěchal k lékárníkovi. Cestou zpět se rozhlédl, ale cizinec tam nebyl. Právník přemýšlel, kdo to byl.

„Nějaký zlomený chudák,“ usoudil, „který si uchoval vzpomínku na dřívější, lepší život a byl zahořklý vůči všem lidem.“

Kitson byl pryč asi hodinu. Když dorazil k pacientovi, lékař stále seděl u okna.

„Jak se mu daří?“ zeptal se právník a podal mu léky.

„Stejně jako předtím. Dostal záchvat. Přinesl jste strychnin? Nemáte tušení, jak jsem vám vděčný.“

„Řekněte mi upřímně, doktore, existuje nějaká naděje na příznivý výsledek?“

Doktor Harding pokrčil rameny.

„Abych byl upřímný, nedoufám, že se probere.“

„Bože!“

Doktorova slova Kitsona zděsila. Ve své nevědomosti předpokládal, že do smutného konce uplynou týdny, možná i měsíce.

„Neprobere se k vědomí?“ zopakoval a vešel do pokoje, kde umíral jeho přítel. Lékař ho následoval.

John Millinborne ležel na zádech. Oči měl zavřené, tvář smrtelně bledou. Velké ruce si položil na krk, košili měl roztrhanou na hrudi. Obě okna v pokoji byla otevřená a lehký vánek šuměl pře závěsy. Právnick stál v čele postele, oči měl plné slz, položil ruku na hořící hlavu svého přítele.

„Johne,“ zašeptal a přešel k oknu. Před ním se rozkládal klidný, krásný obraz. Letadlo letělo nad zelenými poli směrem k moři. V dálce byla na louce vidět bílá stáda. V záhonech před oknem voněly červené, zlaté a bílé květy.

Kitson si vzpomněl na dívku – na tu, která byla příbuzná s Millinbornem a o které kromě něj nikdo nevěděl. K čemu asi využije miliony, které měla zdědit?

Vzpomněl si na podivné setkání v háji. Jeho prvním impulsem bylo říct o tom doktorovi, ale nakonec si to rozmyslel. Rozhlédl se po pokoji s nemocným. Během jeho nepřítomnosti se nic nezměnilo. John Millinborne byl stále v bezvědomí.

„Jime! Jime!“ uslyšel najednou hlas Johna Millinborna. Kitson se rychle rozběhl ke svému příteli.

Lékař také spěchal k umírajícímu muži.

Millinborne se posadil s doširoka otevřenýma očima.

„Jime, on...“

Hlava mu klesla na hrud' a doktor ho opatrně položil na polštáře.

„Co je, John? Řekni mi to, drahý příteli...”

„Obávám se, že tohle je konec,” řekl Harding a narovnal prostěradla.

„Je mrtvý?” zašeptal Kitson s obavami.

„Ne, ale...,” pokynul Kitsonovi, aby šel do vedlejší místnosti.

„Divné... kdo by to mohl být?”

Doktor ukázal na okno. Kitson uviděl muže, jak rychle běží mezi záhony. Kitson ho poznal. Byl to cizinec, kterého potkal. Tento ošuntěle oblečený muž běžel, zmocnil se ho strach.

„Odkud se vzal? Kdo to je?”

Doktorova tvář byla smrtelně bledá – byl velmi vyděšený. Zdálo se, že i on tušil v útěku cizince nějaký strašlivý význam.

Kitson se vrátil do pokoje umírajícího muže a ztuhl na prahu. Z postele kapaly kapky něčeho červeného. Kitson zatnul zuby a přistoupil ke svému příteli. S vypětím sil z něj strhl deku a ztuhl v otupělosti: z boku Johna Millinborna trčela rukojeť dýky.

Druhá kapitola

Ordinace Dr. Hardinga se nacházela v jedné ze čtyř místností v přízemí Crooman House. Budova, postavená filantropem, byla určena pro členy profesí, kteří potřebovali malé místnosti; pro ně měla poloha domu zvláštní význam, protože se nacházel poblíž Oxford Street. Byty byly pronajímány za malý nájem. Stejně jako většina filantropů, i majitel na svůj plán brzy zapomněl a prodal dům novému majiteli.

Dům se dostal do rukou jakéhosi syndikátu a poté do vlastnictví nějaké dámy, která nejprve vystěhovala všechny, které neměla ráda, zařídila byty a pronajala je solventním a nic netušícím nájemníkům. Postupně se obnovila reputace Croomanových, otřesená během jeho pobytu v rukou syndikátu.

Šest let se Dr. Harding staral o své pacienty a vybudoval si značnou pověst. Obýval největší byt v budově a jeden z pokojů přestavěl na laboratoř. Dr. Harding miloval experimenty. Záhadná smrt Johna Millinborna k němu přitáhla pozornost a podpořila jeho praxi. Skutečnost, že měl mezi svými pacienty milionáře mu přinesla slávu.

Jeho verzi, že milionáře zabil muž, který k němu vlezl oknem a utekl stejnou cestou, zatímco muži hovořili v sousední místnosti,

všichni přijali. Potvrdila ji i policie, protože v záhonech našla stopy uprchlíka. Navzdory veškerému úsilí se ošuntělé oblečeného cizince nepodařilo najít, ačkoli Kitson poskytl jeho kompletní popis. Muž zmizel stejně náhle a záhadně, jako se objevil.

O tři měsíce později stál doktor Harding u vchodu domu v Croomanu a s lhostejností pozoroval procházející lidi. Bylo šest hodin večer a dělníci a prodavačky spěchali domů. Doktor dokončil svou schůzku, zamkl za sebou zeleně natřené dveře a vyšel na ulici. Jeho oči jako by bezcílně bloudily po Oxford Street. Najednou sebou trhl: přes chodník přecházela mladá dívka. Měla na sobě strohý modrý oděv, který jí dodával jistou eleganci: v tomto oděvu bylo těžké rozlišit bohatou dámu od skromné pracující dívku. Malý klobouček jí nezakryl vlasy a v záři zapadajícího slunce se její hlava leskla jako svatozář na obrazech svatých.

Olívie Cresswellová byla krásná. A její kouzlo se skrývalo v mléčné bělosti její pleti, ve štíhlosti její postavy, ve způsobu, jakým držela hlavu, a v šibalských světylkách, která se jí občas rozsvítila v očích – z nich zářila moudrost, zvláštní moudrost lidí, kteří museli mnoho snášet a trpět. To vše jí dodávalo zvláštní kouzlo a přitahovalo k ní srdce mužů.

Lehce zvedla ruku a vlídně se na doktora usmála.

„Ach, slečno Cresswellová, dlouho jsem vás neviděl.“

„Jen dva dny,“ odpověděla vážně, „ale vždycky jsem předpokládala, že lékaři, kteří zvládli všechna tajemství přírody, mají nějaký velmi speciální lék, který je v takových zkouškách podpoří.“

„Neměla byste se smát mému povolání,“ odpověděl.

„Mimochodem, zapomněl jsem se vás zeptat, jestli vám našli jiný

byt?“

Zavrtěla hlavou.

„Slečna Millit mi sdělila, že pro mě nic nemá.“

„To je, ale zlé,“ poznamenal a jeho vzhled jeho slova potvrdil.

„Řekla jste jí o panu Bellovi?“

„Ano. Řekla jsem jí: „Slečno Millittová, víte, že muž, který bydlí naproti mně, je opilý už dva měsíce, tedy od prvního dne, kdy vstoupil do tohoto domu?“ — “Je vám na obtíž?“ zeptala se. — “Opilí lidé jsou mi vždycky na obtíž,“ odpověděl jsem. “Pan Bell se každý večer vrací domů ve stavu, který mohu popsat jen jako žalostný.”“

„A co na to odpověděla?“

„Řekla, že dokud se mě nedotkne, nebude se mnou mluvit a nebude mě děsit, tak mi do toho nic není,“ usmála se dívka bezmocně. „Vážně, tento malý byt je tak hezký a tak levný, že se s ním nedokážu rozloučit. Nedokážete si představit, doktore, jak jsem vám vděčná, že se mi podařilo tento byt získat. Slečna Millitová obvykle nebývá k svobodným dívkám moc laskavá.“

A zasmála se.

„Proč se smějete?“ zeptal se.

„Vzpomněla jsem si, jak vtipné to bylo, když jsme se potkali poprvé.“

A okolnosti, za kterých se setkali, byly opravdu zvláštní.

Pracovala v jednom z velkých obchodních domů ve West Endu. V obchodě si vyměnil drobné za librovou bankovku, která se ukázala být padělaná. Toto zjištění mělo pro dívku nepříjemné následky, protože musela schodek doplatit ze svého platu. A pak se stalo něco nečekaného. Do obchodu vešel lékař, představil se jí a

požádal ji, aby mu falešnou bankovku vrátila – jak se ukázalo, bankovku si nechal jako kuriozitu a omylem s ní zaplatil. Jednoho dne mu byla tato bankovka vnucena, padělek byl tak dobrý, že si ho chtěl nechat zarámovat, ale smíchal se s jeho ostatními penězi, a tak se dostala do rukou pokladní.

„Naše seznámení jsme začali tím, že jste pro mě nejdříve byl padouch, a pak dobrá víla,“ řekla. „Nebýt vás, nikdy bych nevěděla, že v tomto domě je byt k pronájmu, a vážená slečna Millitová by mi nikdy byt nepronajala, nebýt vašeho doporučení.“

A položila mu ruku na rameno – v tomto gestu bylo tolik upřímného přátelství. Chystala se odejít, ale zastavil ji výraz mrzutosti v doktorově tváři.

„Co se stalo? Aha, to je ono!“ všimla si a sledovala jeho pohled. „Číslo čtyři. Proč se tak chová?“ zeptala se netrpělivě. „Jak může být muž tak slabý? Nic jeho chování nemůže ospravedlnit.“

Muž, který upoutal jejich pozornost, balancoval, jako by kráčel po ocelovém laně. Byl nedbale oblečený, ale něco na jeho vzhledu naznačovalo, že za jiných okolností by mohl být docela slušný. Teď, ale jeho rozcuchané vlasy a zmačkaný klobouk, který mu sklouzl na zátylek, dělaly špatný dojem. Komukoli kromě Olívie by jeho snaha udržet rovnováhu holí a nesejít z chodníku pravděpodobně připadala zábavná.

Uklouzl, křičel, znovu uklouzl a nakonec se mu podařilo přejít ulici.

Když se blížil k domu, poznal doktora a zdvořile mu zamával kloboukem.

„Nádherné počasí... můj drahý... pane... doktore,“ řekl.
Jeho oči se jiskřily radostí.

„Nádherné počasí... Nádherné počasí pro... organismy trypanosomy... přesně tak, pro ně... a pro další skvělé mikroby.“

Něžně se na doktora usmál a nevěnoval pozornost významnému pohledu, který si s dívkou vyměnil.

„Opouštím vás, doktore,“ pokračoval. „Jdu teď nahoru. Do úplně nejvyššího patra. Pryč od pachů vědy a smrtelných kleteb krásy. Mířím do nejvyššího patra... Vystoupat ke hvězdám vyžaduje hodně úsilí... Dobrou noc.“

A znovu zamával kloboukem a kulhal po schodech nahoru. Pak uslyšeli bouchnutí dveří.

„Je to hrozné, a přesto...,“ řekla dívka.

„A přesto?“ zopakoval doktor.

„Přijde mi zábavný. Měla jsem silnou chuť se smát. Je ještě tak mladý a zjevně dostal dobrou výchovu.“ Smutně zavrtěla hlavou.

Poté, co se rozloučila s doktorem, zamířila do svého pokoje. Na jednom poschodí se nacházely troje dveře: 4, 6 a 9.

Když procházela kolem pokoje číslo čtyři, nesměle pohlédla na dveře. Ale po veselém podivínovi nikde ani stopy. Vešla do svého bytu číslo šest a zamkla dveře. Její malý byt se skládal z ložnice, obývacího pokoje a koupelny. Byla tam také malá kuchyňka. Nájemné bylo ohromujícím způsobem nízké – nepředstavovalo ani čtvrtinu jejího platu – což jí umožňovalo žít relativně pohodlně.

Olívie zapálila plynový sporák, postavila konvici a připravila se k večeři. Její myšlenky byly zaměstnány doktorem a byla ráda, že má tak milého přítele – rozumného a s nímž se žádné “podivné příběhy” neděly. Nikdy se nepokoušel držet ji za ruku, jako to dělali zákazníci v obchodě, nikdy se ji nepokoušel políbit, jak si někdy dovolili její šéfové.

Po večeři dívka prolistovala noviny. Setmělo se. Rozsvítila. Elektrinu měřil automatický elektroměr, který měl své zvláštnosti. Někdy stačil jeden šilink na osvětlení bytu po dobu jednoho týdne a jindy po dvou dnech světlo začalo slábnout a mizet.

Olívie si vzpomněla, že už dlouho nevkládala mince do automatu, a vytáhla peněženku, aby se podívala po šilinku. Ale žádný šilink tam nebyl. V peněžence byly jen floriny a šestipence. Ale takový je osud všech, kdo musí používat automaty. Svůj objev přijala s fatalistickým klidem a začala uvažovat, jestli má jít na roh a vyměnit peníze v cigaretovém stánku, nebo počkat do zítřka.

Než se stihla k čemukoli rozhodnout, světlo zablikalo a zhaslo.

Dívka vyšla na schody – na schodech svítilo tlumené světlo, zapojené do sítě bez jističe.

Dveře pokoje číslo čtyři, kde bydlel opilec, byly pootevřené. Vůbec se s ním nechtěla setkat. Doktor bydlel v pokoji devět a na dveřích měl připnutou vizitku: *Vrátím se ve dvanáct. Vyčkejte.*

Zřejmě odešel a čekal, že k němu někdo přijde. Nezbyvalo tedy nic jiného, než se vydat vstříc nebezpečí a riskovat setkání s opilým Bellem. Olívie rychle seběhla ze schodů, a když se ocitla na ulici, pocítila úlevu.

Upovídaný prodavač cigaret ji zdržel ještě několik minut. Nakonec se jí podařilo se s ním rozloučit. Když se blížila k domu, všimla si ve vchodu něčí tmavé siluety. Srdce jí začalo úzkostlivě bít.

„Ženská, jsi hloupá,“ řekla si, jako vždycky, když byla sama se sebou nespokojená a chtěla si vynadat.

Dívka statečně vešla do vchodu a letmo pohlédla na muže stojícího ve vchodu – byl pro ni cizí. Zdálo se, že si jí nevšímá. Muž byl malý a tlustý. Tím si však nebyla jistá. Rychle vyběhla po

schodech nahoru. Dveře s číslem čtyři byly stále pootevřené, ale – co ji zaujalo – její dveře byly také pootevřené. O tom nebylo pochyb! Olívie si jasně pamatovala, že před odchodem nejen zamkla dveře, ale také se ujistila, jak pečlivě to udělala. Po kůži jí přeběhl mráz a ruce se jí začaly třást. To ji ještě více rozzlobilo.

“Kdyby bylo dobré světlo, riskla bych to,” pomyslela si. Ale světlo nesvítilo a abyste ho rozsvítili, museli jste projít dvěma neosvětlenými místnostmi do koupelny a vhodit minci do automatu. A koupelny jsou nejlepší místa na zabití.

„Nesmysl, holka,” řekla si nejistě, „nebuď zbabělá. Prostě jsi zapomněla zamknout dveře. To je vše.“

Olívie otevřela dveře a pokusila se podívat dovnitř.

Tma.

Ozvalo se tiché šustění. Zdálo se, jakoby to bylo šustění psa třoucího se o židli.

„Kdo je tam?” zeptala se pevným hlasem.

Nebyla žádná odezva.

„Kdo je tam?” zeptala se znovu.

Dívka vešla do pokoje a okamžitě ucítla, jak ji něčí silná ruka chytila za rukáv. Nad uchem se jí ozvalo těžké dýchání.

Kousla se do rtů a snažila se nekřičet, a pak běžela tak rychle, že se cizinci roztrhl rukáv. Vyběhla na schody, práskla za sebou dveřmi a zabušila na dveře pokoje číslo čtyři.

„Ať je opilý nebo zbabělec, pořád je to chlap,” zamumlala.

Dveře se rozlétly a na prahu se objevil pan Bell.

„Co se stalo?”

„Muž... V mém pokoji je cizí chlap!” vykřikla.

Odstrčil ji a zamířil ke dveřím.

„Klíč,“ řekl rozhodně.

Třesoucími se prsty sáhla po kabelce.

„Tady.“

Na okamžik odešel a znovu se objevil s malou elektrickou baterkou v ruce. A k jejímu úžasu vytáhl z kapsy revolver.

Bell nohou otevřel dveře a zmizel v temnotě jejího bytu.

V tu chvíli uslyšela jeho hlas, který zněl rozhodně a hrozivě.

„Ruce vzhůru!“

Ozvala se vzrušená slova a pan Bell znovu promluvil: „Funguje vám světlo? Můžete jít dál. Mám ho v jídelně.“

Olívie šla do koupelny, hodila šilink do automatu a rozsvítila.

V rohu místnosti stál nemocně vypadající muž s obrovskou hlavou a zdviženýma rukama. Jeho tvář byla smrtelně bledá a třásl se strachy.

„Nemá zbraň! Výborně! Můžete dát ruce dolů. A teď si vyhrňte kapsy!“

Cizinec zamumlal něco v jazyce, kterému dívka nerozuměla, a Bell mu odpověděl stejným jazykem. Cizinec položil obsah jedné kapsy na stůl. Dívka ho pozorovala s doširoka otevřenýma očima.

„Co je tohle?“

Bell zvedl kartu s vyrytým číslem. Stejně tak to mohla být šestka nebo osmička.

„Chápu,“ řekl Bell. „A teď druhá kapsa. Rozumíte anglicky, že ano, příteli?“

Muž poslechl a vytáhl z kapsy koženou peněženku. Bell znovu promluvil a dívka si uvědomila, že mluví italsky. Myslela si, že řekl: „Není to dobré.“

„Půjdu teď dolů s kamarádem a hned se vrátím,“ řekl Bell.

Muži odešli z bytu; muž se marně snažil vzdorovat a jejich kroky utichly. Bell se brzy vrátil k dívce a teprve teď si Olívie všimla, že je úplně střízlivý.

Jeho oči byly jasné, kolem rtů odhodlaně sevřené a vlasy, dříve rozčuchané, měl hladce učesané. Podíval se na ni vážně a ona se cítila nesvá.

„Slečno Cresswellová,“ začal, „mám na vás velkou žádost.“

„S radostí, pokud to bude v mých silách.“

„Nebudu po vás žádat nemožné. Jen vás požádám, abyste nikomu nic neříkala o tom, co se tu právě stalo.“

„Nikomu?“ zeptala se užasle. „Ani doktorovi?“

„Ani mu,“ odpověděl. „To vás žádám. Slibte mi to.“ Chvíli zaváhala, a pak řekla: „Dobře, slibuji, že nikomu neřeknu o tom hrozném muži, před kterým jste mě zachránil.“

„Musíte pochopit, slečno Cresswellová, co se stalo. Ten cizí muž se vás velmi bál. Opravdu by vám neublížil. Čekal jsem na něj celý večer, ale on si spletl byt.“

„Čekal jste na něj?“

Přikývl.

„Kde?“

„Čekal jsem na něj v lékařově ordinaci,“ odpověděl klidně.

„Musím vám říct, že s doktorem jsme soupeři na život a na smrt. Jsme soupeři v oblasti vědy. Oba jsme očekávali, že se tento muž objeví, a já jsem chtěl doktora za každou cenu předběhnout.“

„Ale... jak jste se k němu dostal?“

„Mám klíč,“ řekl a podal jí malý klíč. „Muž, který nás právě opustil, si nebyl jistý, jestli má jít do bytu číslo šest, nebo do bytu doktora. Tento klíč pasuje na obojí dveře.“

A dveře snadno odemkl.

„Tohle jsem chtěl,“ řekl a podal jí papírový sáček. „Vzal jsem mu ho během prohlídky.“

Bell opatrně otevřel sáček, který neobsahoval víc než čajovou lžičku nějakého zeleného prášku.

„Co je to?“ zeptala se Olívie tiše.

„Tohle,“ odpověděl Bell a zaváhal, jako by hledal slova, „je nějaká docela zdařilá napodobenina zelené... jak se tomu říká, ‚zelená rez‘.“

„Zelená rez? Ale co je to ta zelená rez?“ zeptala se.

„Doufám, že se to nikdy nebudete muset dozvědět,“ odpověděl a i jeho jasné oči se zableskly strachem.